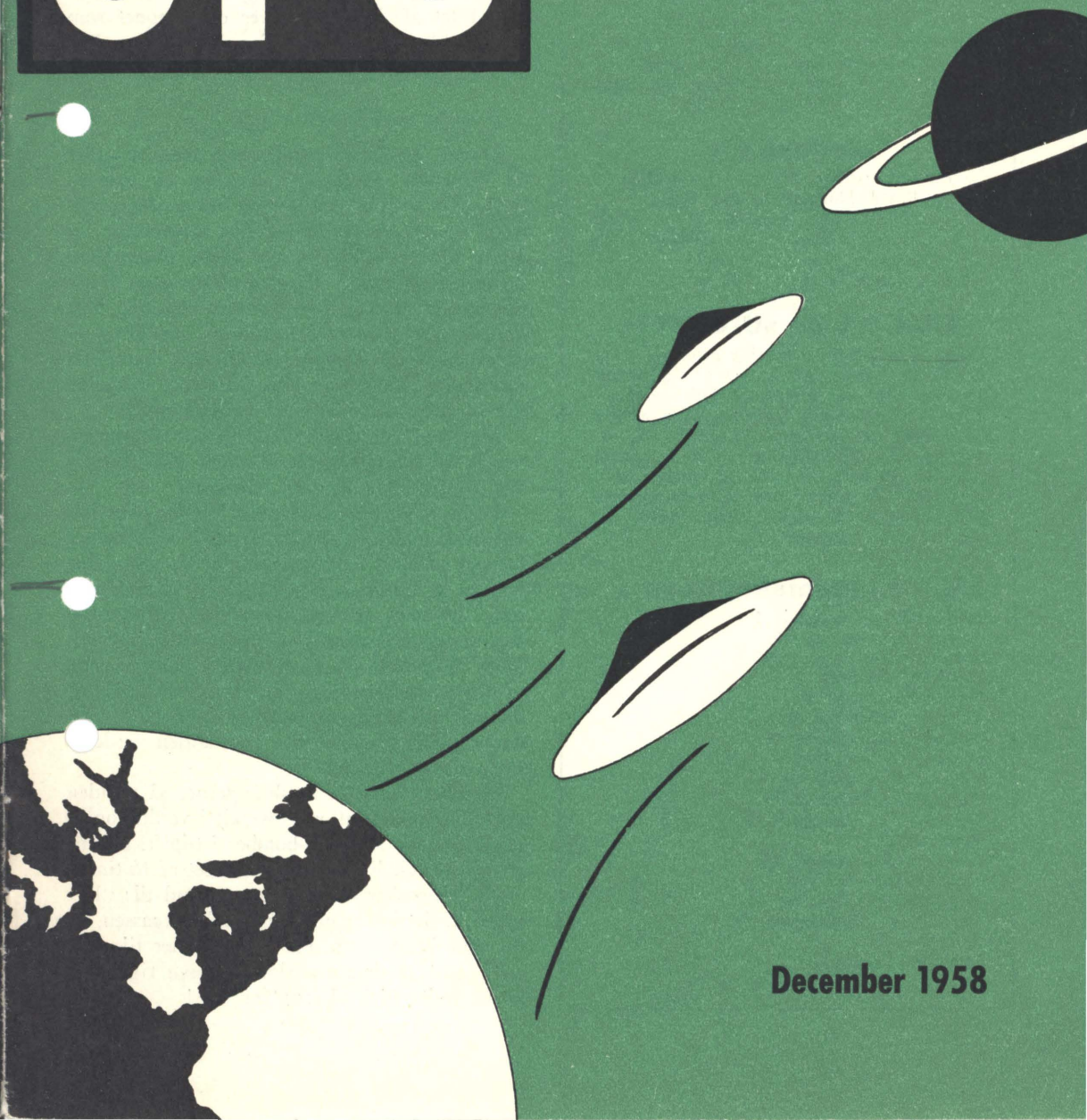

UFO NYT

December 1958

Udgiver: S.U.F.O.I.

Ekspedition og abonnement:
Præstegårdsvej 40, Vojens, telf. 4 17 08
Abonnement kan endvidere tegnes
gennem en af nedennævnte kontaktgrupper.
Pris 1 kr. pr. nummer

Redaktion:

Hans Christian Petersen (ansvarlig)
Røald Nørskov (dansk stof)
Poul Krogh (engelsk stof)
Thorkild Hansen (translator)
Ensio Slei (tysk stof)
Børge Panduro (billedstof)

S.U.F.O.I. og »UFO-NYT«

Det er S.U.F.O.I.'s mening gennem »UFO-NYT« at fremme kendskabet til og interessen for, hvad der foregår på UFO-fronten.

De i »UFO-NYT« offentliggjorte artikler fremtræder som bidrag til kendskabet og forståelsen af UFO-forskningen i dens forskellige former, uden at S.U.F.O.I. nødvendigvis anerkender de tanker, som måtte fremkomme heri, og uden at organisationen hæfter for de fremsatte meninger.

S.U.F.O.I.-kontaktgrupper:

Frederikshavn: Asylgade 5
Aarhus: Riisvangallé 48
Aabyhøj: Silkeborgvej 255
Gandrup: Gandrup
Skive: Nørregade 21
Thisted: Gasværksvej 14
Holstebro: Ringparken 1
Herning: Skolegade 6
Esbjerg: Vestergade 60
Stubkjær: Stubkjær Skole
Horsens: Fr. Bajersgade 3
Vejle: Aagade 35
Kolding: Aabenraavej 43
Vejen: Vejen - Bolignyt
Haderslev: Hjortebrovej 37
Sønderborg: Ørstedsgade 96
Sæd: Sæd, Tønder
Gentofte: Ermelundsvej 109

AKTUELT

Der vil i denne rubrik hver gang blive bragt en artikel, der skal tjene til forståelsen af alt det mærkelige, der foregår. Der vil være en vis forbindelse mellem artiklerne således at, man ved at følge disse vil få et særdeles godt indblik i det, der er sket, og det der er ved at ske. Intet af det der skrives er beregnet som billig reklame, bluff eller for at skabe uro. Det er UFO-sandheden — godt nok uden omsvøb!

Atomsprængninger.

Mange mennesker undrer sig over, hvorfor de flyvende tallerkener pludselig er „bleven moderne“. Det er ikke noget, der er sket pludseligt. Igennem årtusinder har mennesker fra andre kloder holdt jorden under observation og med mellemrum aflagt jorden besøg. Disse mennesker udefra har gennem tiderne haft kontakt med jordens befolkning i sådanne områder, hvor udviklingen tillod. Man har rådet mennesket i vanskelige situationer for at hjælpe det på dets vanskelige vej fremad, opad.

Man kan dog sige, at aldrig har koncentrationen af UFO'er været så stærk som netop i vor tid fra 1947 til dato. Hvorfor?

Fordi vi trænger til hjælp. Verden over har videnskabsmænd i mange år og i den bedste hensigt arbejdet med spaltning af atomer, i den hensigt at hjælpe menneskene. Da eksperimenterne lykkedes var det første man foretog sig dog at skade menneskene, man lavede bomber. Først A-bomber og så B-bomber. Første gang vi hørte om disse ting, var, da amerikanske A-bomber udslættede to japanske byer med samt deres indbyggere, vel nok den anden verdenskrigs største fejlgreb.

Herefter fortsatte forskningerne, så vi idag har atomforsøgsstationer overalt i verden og så nogle tusinde A- og B-bomber i tilgift, nok til at udslætte alt liv på jorden i løbet af få timer.

Få mennesker tænker længere end til: „Det går nok, det bliver nok som med giftgassen, de tør ikke bruge dem, når det kommer til stykke“. Lad så denne anskuelse blive rigtig, er alt så godt? Nej, så langt fra ! ! !

Her må vi lade vore besøgende udefra fortsætte. De fortæller Adamski og de andre, som de er i kontakt med, at vi lever i en frygtelig fare. Alene A- og B-bombeforsøgene er nok til at anrette uoprettelig skade på den nulevende og kommende generation, og hvis vi fortsætter vil jordens nulevende befolkning omkomme på grund af atmosfærens forgiftning.

Da de første A-sprængninger fandt sted, var vore gæster udefra klar over, at vi pillede ved noget, vi måske ikke var i stand til at overskue konsekvenserne af, og de holdt os under konstant observation. De så snart, hvor det førte hen og vidste også, hvad de kunne gøre for at hjælpe os indenfor de rammer, det er dem tilladt, men det kostede dyrt. Mange mænd og kvinder udefra ofrede deres liv for at udføre denne „vagtjeneste“ for jorden. Indtil 1950 forulykkede mange rumskibe, simpelthen fordi radioaktiviteten i atmosfæren var skyld i at besætningerne blev syge, hvilket igen bevirkede at fartøjerne forulykkede.

I 1950 konstrueredes en „flyvende tallerken“ (ubemandet), som „rensedede atmosfæren“. I dag står vi overfor det faktum, at der overalt, hvor der eksperimenteres med atomspaltninger, dukker UFO'er op, man kan også kalde dem grønne ildkugler, thi som sådan ses de. Disse grønne bliver set overalt, og læg i den forbindelse mærke til, hvor antallet af observationer stiger herhjemme, når der ligger radioaktive skyer over Danmark. Når luften er rensed, kan de almindelige bemandede „flyvende tallerkener“ komme.

Samtidig med at denne vagtjeneste fortsætter, er der landsat mennesker udefra her på jorden. I en del tilfælde har disse kontaktet demennesker for at skaffe sig talerør, som kunne fortælle jordens befolkning, at alt hvad der hedder atomsprængninger må ophøre. Gæsterne udefra lever mange forskellige steder i verden, nogle steder er kendt, og andre igen er endnu ikke røbet. Vær venlig at lægge mærke til, at der jævnlig berettes om nye kontakter. (Skulle andre ikke ønske at bringe disse nyheder, skal vi gøre det. Red.)

Vore venner udefra, som sådan vil de blive benævnt fremover, fortæller os, at der må gøres

noget for at standse den vanvittige forurening af atmosfæren, og det skal gøres nu — ingen ved, hvornår det er for sent. Indtil nu har vore venner rensed atmosfæren, men denne hjælp, kan vi ikke fortsat regne med; hvis vi ikke indser, at sprængningerne må bringes til ophør, og bringer dem til ophør, må vore venner meget imod deres vilje lade os sejle vores egen sø, hvilket i dette tilfælde vil sige imod tilintetgørelse af alt liv, og hvad der betinger liv.

Der er to muligheder, enten en eksplosion, hvor jorden tilintetgøres, eller en så stærk forurening at alt liv ophører. I første tilfælde vil tilintetgørelsen være total. I det andet tilfælde vil alt liv ophøre, og man vil så udefra befolke planeten jorden når livsbetingelserne efter nogle år (hundrede, tusinde?) igen er til stede.

Bid mærke i disse ting, røsterne for standsning af atomforsøgene vil blive stærkere og stærkere, og en dag vil også Deres røst være nødvendig, og det varer ikke længe, vi er i den elvte time.

Uddrag af rapporter fra februar og marts 1958

En tidlig morgen i februar, nemlig kl. 0515 så en dame i Ringkøbing i 1 minut et rødglødende obj., der på himmelbuen målte 25 cm i længde og 10 cm i bredde, bevæge sig fra nord til syd. Obj. så ud til at bevæge sig langsomt.

En eftermiddag i februar, det var ved 17-tiden, belyste den nedgående sol skyerne. Samme vidne som ovenfor, havde damer til the, og man var gået ud for at „kigge Sputnik“, da værtinden fik øje på 3 mærkelige røde skyer. Hun var ikke sikker på, om det var solen, som farvede skyerne, da hun så den ene begynde at vippe lidt og bevæge sig langsomt i vestlig retning. Hun gjorde de andre opmærksom på fænomenet, men de troede hun så syner, indtil de også selv så fænomenet, der nu fløj hurtigt i vestlig retning, indtil det pludselig vendte og kom tilbage højere oppe for derefter at forsvinde i sydøst bag et hus.

De 2 andre „skyer“ var i mellemtiden begyndt at snurre rundt. De efterlod sig lysende ringe, der ligesom gik lidt længere nedad mod jorden. Fænomenerne, der til sidst antog form som cigarer, var på himmelbuen ca. 1/2 m lange set fra siden, 10-15 cm set forfra.

Den 15. marts kl. 0440 var herr Flindtholm, Ågade 35, Vejle, i færd med at observere Sputnik. Herr Flindtholm, der er amatørastonom, iagttog herunder et rødtligt obj., som kom fra 263 grader. Efter at have fulgt obj.'s bane i 6 sek. forsvandt lyset pludseligt og kom ikke igen. Herr Flindtholm ved ikke hvad, det var, han så, men han mener ikke, det var et meteor.

Den 18. marts kl. 2010 gik herr Egon Lynggaard Petersen, Vardevej 142, Vejle, ud på sin altan for at kikke på stjernehimlen. Herr Petersen, der er amatørastonom, fik pludselig øje på 2 ovale obj., som kom op fra SV. Det ene obj. var rødt, det andet gult. Han kaldte på fru, og sammen iagttog de obj., til de forsvandt, fordi bebyggelse spærrede for udsynet. Obj., der var kraftig lysende, så ikke ud til at gå særligt højt, og farten var moderat, uden at højden eller hastigheden kan defineres nærmere.

Herr Petersen har 2 gange tidligere set UFO'er. Første gang i vinteren 1955 kl. 0015. Dengang sås 2 klare obj., der kom fra N og beskrev en kvart cirkel og forsvandt mod V.

Anden gang var 19. februar 1958. Der observeredes 2 obj. fra øst i stor højde med stor hastighed. Lidt senere passerede 1 obj. fra vest under samme omstændigheder.

Herr Petersen er ikke i tvivl om, at det, han har set, har været flyvende tallerkener.

Vulkaner på månen!

En månevulkan i udbrud er blevet fotograferet af den sovjetrussiske astronom Nikolai Kozyrev, meddeler Tass. Fotografiet blev taget om morgenen den 3. november på Kreml.

Kozyrev forklarer, at han observerede en rødlig glød, som voksede i omfang i løbet af to timer.

Der var al mulig grund til at tro, at der her var tale om et normalt vulkanudbrud på månens højre flade, siger han.

ADAMSKI

Som nævnt i sidste nummer af „UFO-NYT“ kommer Adamski til Danmark til foråret.

Oplægget til rejsen er følgende. Kaptajnløjtnant H. C. Petersen fik den anden oktober brev fra „UFO Kontaktgroup Nederland“, Buklaam 431, The Hagin, Holland. Gruppens leder Rey. A. Aquita opfordrede ham til at invitere Adamski til Danmark. Begrundelsen skulle søges i, at Adamski, som var igang med sin 3. bog, af rumbrødrene var blevet opfordret til at lægge pennen bort og begive sig på en verdens-turné for at møde sine venner og medarbejdere samt for at holde taler.

Han fik denne opfordring den 27. august i år, da han på vej hjem fra en foredragsturné havde 4 1/2 times ventetid på flyvepladsen Portland i Oregon, USA. Han blev her kontaktet af to rumbrødre og fik meddelelsen. Man fortalte ham endvidere at han ville få lejlighed til at se en større gruppe tallerkener.

Dette skete kl. ca. 0300 om natten. Alle passagerer, som var vågne, så ca. 50 rumskibe omringe passagermaskinen i formation.

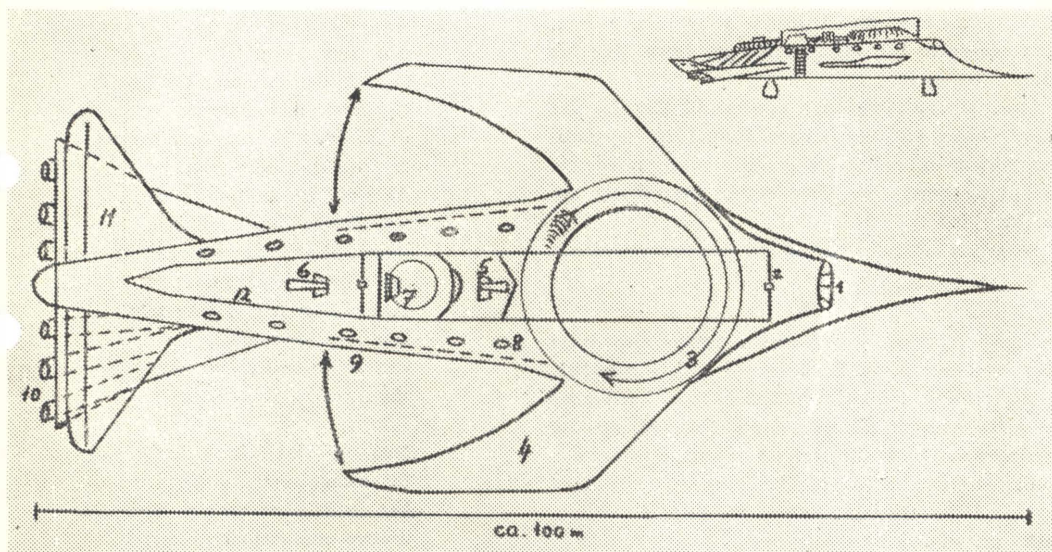
I San Francisco kom flere rumfolk om bord flyvemaskinen, og Adamski havde samtaler med dem hele natten. Disse mennesker var på vej sydpå og skulle møde deres egne „skibe“ „et sted“ i den californiske ørken.

Kort tid efter dette møde modtog han en invitation fra de australske UFO-grupper, og med SUFOI's indbydelse er ringen sluttet og verdens-turnéen en realitet.

Adamski starter fra USA i januar og vil en gang i maj være nået til Danmark.

Flere enkeltheder i forbindelse med rejsen vil blive bragt i næste nummer af „UFO - NYT“.

MYSTISK OBJEKT SET VED SØNDERBORG I JUNI 1951

Planet observeret den 19. juni 1951 kl. 2.30 af Josef Matiszewski. 1) Kockpit. 2) Antenner (udformet nærmest som pigtråd). 3) En slags turbine der bruges til at hæve planet fra jorden. 4) Vinger der kan klappes ud og ind (bruges kun ved landing). 5-6) Kanoner (ligner raketvåben). 7) Tårn med lem der klappes bagud. 8) Køjer. 9) Vinger gemmes i skroget. 10) Raketrør ca. 4". 11) Hale med balanceklapper. 12) Rækværk. Planets farve: en slags sølvfarve der er himmelblå.

Den 19. juni kl. 0230 havde mekaniker Josef *Matiszewski*, Mønsterkolonien 166, Sønderborg, en mærkelig oplevelse. Han fortæller:

Jeg havde været på toilettet og hørte pludselig en fløjte tone. Da jeg så op, opdagede jeg objektet, som var i færd med at lande. Jeg løb hen imod det, hvor objektet var forsvundet bag et hegn. Da jeg var ca. 50 m fra obj., som var landet på en græsmark, hvor der gik heste og køer, standsede jeg, og det var mig ganske umuligt at røre et lem. Hestene og køerne var tilsyneladende også lammede og fuglesangen var ophørt. Der kom 4 mand ud og ned på jorden ad en trappe, der i sin virkemåde må betegnes som en rullende trappe. Så snart obj. var landet, kom der 8 små objekter ud af det, 4 fra hver side, og disse holdt sig svævende med en vuggende bevægelse. De 4 mænd koncentrerede sig om noget, der lignede en vinge, i højre side, som om de reparerede den. Lidt senere gik de 4 mænd hen til trappen og forsvandt ind i obj. Derefter steg obj. til en 100 m højde. I denne højde gled de 8 små obj. igen på plads i det store obj., 4 i hver side, hvorefter obj. fortsatte stigningen, så det var på stør-

relse med en jet. På dette tidspunkt kom der kraftige ildstråler bagud fra obj., der antog en kraftig lysende farve og forsvandt. De 4 mænd, der var mørke i løden og meget smukke, var iklædt sorte glinsende dragter med glaslignende kupler over hovedet. På ryggen bar de i seler 2 ca. $\frac{1}{2}$ m lange runde beholdere og fortil noget der lignede en iltmaske. På obj. bro og i dets vinduer viste der sig mange mennesker. Alle iført beskrevne dragt. Efter at obj. var forsvundet, sås tydeligt aftryk efter et par støtteben. Støttefladen var 4 m lang og 2 m bred, og der var 35 store skridt mellem de to støtteben, dette mål var ca. en trediedel af hele obj. Jeg bemærkede straks da lammelsen ophørte, hvilket skete, da der kom ild ud fra obj., at alle kreaturerne med halen lige i vejret bittede ned i den anden ende af marken. Jeg bemærkede, at jeg havde en mærkelig smag i munden, nærmest som en syreforbindelse, som når man kommer til at slikke på fingrene efter at have arbejdet med en akkumulator, og jeg havde ondt i halsen, køerne hostede, som om de også havde ubehag. Jeg gik nu hjem, og på vejen tog jeg mit lommemer frem for at se, hvad det viste. Det var gået i

stå. Da jeg ville kigge på sengeuret, så jeg, at det også var gået i stå. Lommeuret lagde jeg i petroleum, og det begyndte så småt at gå efter en 3 dage, men sengeuret har aldrig villet gå siden. Jeg fik dagen efter diarre.

Mine arbejdskammerater grinede ad mig, da jeg fortalte dem historien samme formiddag, og fordi jeg tørstede og måtte „løbe“ hele tiden, troede de jeg havde været fuld. Det var en besynderlig oplevelse.

Sengeuret er nu indsendt til laboratorieundersøgelse. (red).

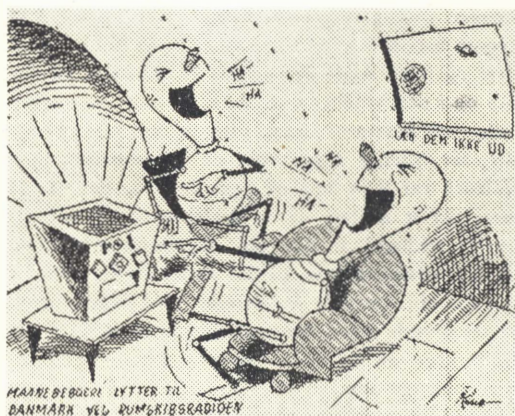
★

Under et besøg i København udtalte den tyske luftfartsekspert proff. E. Sängert til B.T. (30-10-58).

„Fremtidens fremdrivningssystem for luftfartøjer vil blive baseret på elektromagnetiske plasma- og ionsystemer. Drivkraften leveres af magnetfelter, som støder elektrisk ladede partikelmængder ud med en hastighed på omkring 3000 — tre tusinde — kilometer pr. sekund.

Desuden vil man komme til at arbejde med det elektriske fotonssystem, der anvender lys som drivmiddel.“

Proff. Sängers teorier falder i det store og hele sammen med de teorier, man har dannet sig m. h. t. rumskibenes drivkraft.

(Jyllands-Posten)

Chefen for flyvevåbnet, generaløjntant Tage Andersen tror ikke på rumskibe, „for når vi ikke kan lave dem, kan andre sikkert heller ikke“.

De flyvende tallerk'ner var til radiodebat, vor radio er farlig nu, den tager rigtig fat på det, der rummer stor mystik. Og det er ikke løgne vi får fra folk, som selv har set de ting med egne øjne. At flyvevåbnets høje chef ta'r afstand fra mystikken, forstår man godt, men han er dog lidt uklar i logikken, Han si'r, at når vi ikke selv kan lave skydeskibe, kan andre heller ikke lave sådan no'en på stribe.

Den syn's jeg faktisk er for sløj, for mange andre kloder kan jo da være læng're med diverse rum-metoder.

Det har nok været chefens spøg, for han kan ikke mene, at alt geni i verdens rum er givet os alene.

Vi pjatter jo med legetøj, som helt ta'r magten fra os. Et hjem for vanskelige børn er dette jordekaos.

At vi er førsteklases kan jo godt allivel passe, for jeg vil tro, vi faktisk går i første underklasse.

Cata.

UFO-NYT i dansk fjernsyn

Det noteres med glæde, at det danske fjernsyn fredag 28. nov. i AKTUELT bragte en reportage fra UFO-fronten.

Indslaget var hentet hos medarbejdere på Fyn, og blandt det materiale, der blev vist, bemærkedes 1. nummer af UFO-Nyt.

Rumforskerkongres oplevede sensation

Ikke jordiske væsener har allerede Satellitter.

De af UFO-fagkredse forlængst afgivne erklæring-er: „Om vor jord findes allerede verdensrumssta-tioner, som er bemandede af planetarier“ bliver nu endelig bekræftet fra jordisk videnskabelig side.

FRANKFURT (AP/Egen beretning).

Der findes i verdensrummet flere kunstige satel-litter. De er bygget af levende væsener, som ikke ammer fra jorden. Denne rent ud sensationelle meddelelse blev givet af frankfurter videnskabsman-den dr. Heinrich Faust fra den tyske vejrtjeneste forskningsafdeling i Frankfurt på verdensrumsfor-skernes kongres i Frankfurt. Meddelelsen tog bog-stavelig vejret bort fra tilhørerne, fordi det drejede sig om en seriøs, videnskabelig kongres.

I enkeltheder erklærede dr. Faust at:

1. Han var af den mening, at den russiske „Sput-nik“ ikke er „enestående“, fordi der i verdensrum-met allerede findes kunstige satellitter, som er bygget af „intelligente levende væsener“ fra andre planeter.

2. Man kunne „uden betænkning“ antage, at en trillion jordlignende planeter var beboet af levende væsener, af hvilke en billion var beboet af „intelli-gente væsener“. Videnskabsmanden sagde: „Tids-rummet mellem inkarnationen på jorden og den alle-rede indtrådte begyndelse til den planetariske tids-der her på jorden andrager kun nogle årtusinder, saledes at vi må sige, at der på omkring en billion planeter allerede eksisterer rumflyvning eller står umiddelbart her over for.“

Vi kan være overbevist om, at der et eller andet sted i verdensrummet allerede flyver rumskibe fre-ligt omkring — bygget af intelligente væsener, hvis eksistens vi faktisk ikke kan bevise, men benæg-telse heraf stemmer overens med en til højhedsvan-vid grænsende indbildskhed.

Med denne alvorlige erklæring stilles de ameri-kanske officielle erklæringer angående undersøgelser vedr. „Ukendte flyvende objekter“ (UFO's flyvende tallerkener) i et andet lys.

Det bliver herefter forståeligt, hvorfor hver of-ficiel myndighed i USA for flere år siden pludselig kun gav undvigende svar herpå. Åbenbart blev der

i sin tid konstateret visse forskningsresultater — hvilke resultater synes at bevise UFO som en reali-tet — der chokerede så meget, at man ikke uden betænkning kunne offentliggøre disse.

Den tyske trafikminister Seebohm, der selv er med-lem af rumforskerselskabet, åbnede kongressen, idet han bl. a. udtalte, at industrien måtte beskæftige sig mere med verdensrumsforskning end hidtil. Satel-lit-starten var „begyndelsen til en i sandhed ny tid“.

(„Bild- und Abendpost“ 26. okt. 1957)

Leksikon

Rumskib:

1. Ikke interplanetarisk type. Et rumfartøj i stand til at transportere materialer eller personer inden-for en planets atmosfære. Et sådant fartøj er i stand til at klare tyngdekraften og lange afstande uden brug af brændstof, men det er ikke i stand til at flyve uden for en planets atmosfære, altså er det ikke interplanetarisk.
2. Interplanetarisk type. Det samme som ovenfor anført med den tilføjelse af denne type udfører interplanetarisk flyvning indenfor kloderne i et solsystem.
3. Intermælkevejs type. Disse er virkelige rumfar-tøjer. De er i stand til at flyve overalt i universet.

Litteratur

De unges forlag, København:

Donald E. Keyhoe: Flyvende tallerkner fra ver-densrummet.

Desmond Leslie - George Adamski: Flyvende tal-lerkner er landet.

New Age Publishing:

Daniel Fry: The white sands incident.

Steps to the stars (Rumfart).

P. O. Box 35034, DEPT 1, Los Angeles, California:

Max B. Miller: Flying Saucer - Fact or Fiction. (Fawcet books).

De Vorss & Co.

Truman Bethurum: About a flying Saucer.

Essene Press Box 3433 Corpus Christi, Texas, USA.

Mc. Coy: They shall be gathered together.

Mc. Coy - Georg Hunt Williamsen: UFO's Confidential.

Edward J. Ruppelt: The report on unidentified flying objects.

Donald E. Keyhoe: The flying saucer on real.

Flying saucer from outer space.

The flying saucer conspiracy.

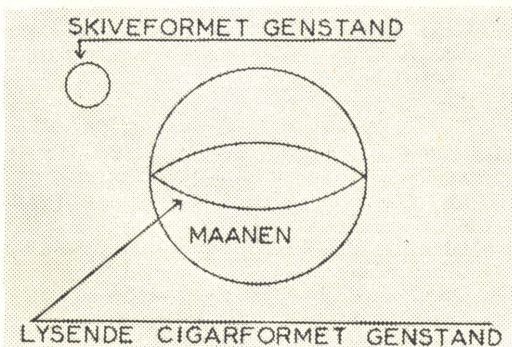
UFO-FYN

UFO-NYT
fra

Den 12. marts 1958 ved godt 18-tiden er en kendt amatør fotograf i Svendborg ude at gå aftentur med sin 7 årige datter. Han har som altid ved sådanne lejligheder sin Leica skudklar. Kl. 1830 ser han ude over en skov tæt ved Hvidkilde sø en mørkegrå rund genstand stå stille en 15-20 grader over horisonten. Det var tusmørke, og der var ingen måne. Genstanden havde form som et omvendt komma og var i udstrakt arm ca. 1 cm i diameter. Observationen varede ca. 30 minutter, og i den tid stod genstanden stille på samme sted bortset fra, at „fanen“ på kommaet drejede 180 grader rundt, mens observationen varede. Fotografen tog tre-fire billeder af genstanden, men på grund af det mørke vejr og på grund af, at han ikke havde sin 9 cm objektiv, men kun sin 5 cm, på apparatet, blev billederne dårlige. Man kan skimte genstanden som en mørk plet, men fotoet er ikke egnet til gengivelse.

Observatøren, der boede i nærheden, løb hjem og tog sin kikkert, som han rettede mod stedet, men da var genstanden borte. (r. 12).

Lørdag den 3. maj 1958 kl. ca. 2300 stod en sygeplejerske på Sydfyn og kiggede på fuldmånen udenfor sit hjem, da en cigarformet genstand, der var lysere end månen, kom glidende hen foran månen. Den blev stående stille et øjeblik midt for måneskiven og fyldte månen helt ud på midten (se tegning). Derefter kom en mindre lysende skive ud

fra den cigarformede genstand, og skiven forsvandt ligesom bagud. Til sidst gled den cigarformede genstand videre i den retning, den var kommet, ud af måneskiven og blev væk. Sygeplejersken vidste ikke, hvad det var, hun havde set, men da hun senere på et af os afholdt UFO-møde hørte om UFO'er, kom hun og afgav beretningen, idet hun havde sagt til sig selv, at det var jo sådan noget, jeg så den aften i maj. (r. 17).

Den 2. juli 1958 kl. 2330 bliver en rund stærkt lysende genstand med hale i rød og lilla farve set over Svendborgsund af en Svendborg-dame. Observationen varede i ca. 1/2 minut, og genstanden, der i arms udstrækning var på størrelse med en ært, lyste med roligt hvidgult lys af styrke noget kraftigere end månen. Genstanden gled med jævn fart henover nordenden af Tåsinge ca. 42 grader over horisonten og forsvandt mod øst over Thurø ca. 12 grader over horisonten. (r. 16).

De flyvende tallerkener

Specialartikel fra dagbladet SYDFYN

Fortsættelse fra sidste nr.

undersøge hvad det var, og prøvede at komme forbi den, da den stod mellem ham og solen, men uanset hvilken manøvre han foretog, forblev den i samme position i forhold til ham.

Blandt de ovenfor nævnte lande er det uden tvivl Canada, der ofrer de største summer. Det morsomme er nemlig, at Canada ikke er i tvivl om, at de flyvende tallerkener eksisterer, men kun ønsker finde ud af, hvordan de drives frem. Herom har mange teorier været fremme, men man er til sidst standset op ved den tanke, at tallerken-folkene har løst kraftfeltets mysterium.

Det er jo en kendt sag, at alle kloder i universet er omgivet af et sådant felt, tyngdefeltet. Om det ved vi forholdsvis lidt; vi ved at der er noget, der hedder magnetiske kraftlinier; vi ved, hvormange der er pr. kvadratcentimeter, men vi ved ikke, hvilken kraft det er, der ligger bag. Under ledelse af dr.

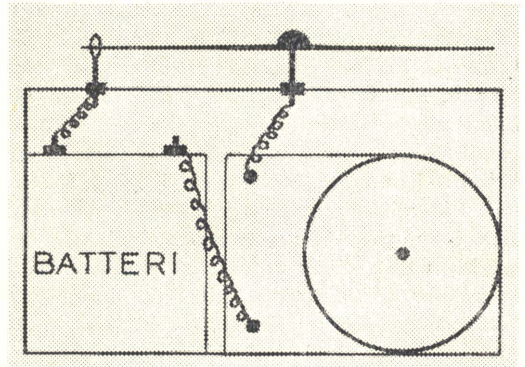
Wilbur Smith er der således i Canada blevet oprettet et laboratorium, hvis hovedopgave det er at udfinde hemmeligheden bag kraftlinierne.

Et kraftfelt om hver tallerken.

Lad os antage, at rumvæsenerne kender denne hemmelighed, hvad ville det da medføre? Det ville være ensbetydende med, at de kunne skabe deres eget tyngdefelt, og det ville igen betyde, at de er fuldstændig uafhængige af Jordens tyngdefelt, idet de til enhver tid vil have hovedet op og benene ned, uanset hvordan deres stilling til Jorden er. Dette svarer også nøje overens med mange af de rapporter, vi har, idet vi gennem dem ofte ser, at tallerkerne snart står på højkant og snart ligger ned. At tallerkerne er omgivet af et kraftfelt, er der dog også andre ting, der tyder på. Det er således bemærket, at tallerkenernes farve har noget med hastigheden at gøre, idet man har observeret, at jo hurtigere de flyver, desto lysere er de. Man formoder, at kraftfeltets påvirkning på luften bevirker, at denne bliver selvlysende — nogenlunde det samme, som er tilfældet med lys i neonrør, og det er da indlysende, at jo stærkere kraftfeltet er, og det vil det være, når hastigheden er stor, desto lysere er tallerkenen. Hvis vi forestiller os, at deres fart kan blive meget stor (f. eks. er det målt på radarskærm, at deres hastighed kan være 28.000 km i timen), og de her lyser blåhvidt, hvad vil der så ske, hvis deres hastighed blev endnu højere? Det ville betyde, at lyset ville komme op på en bølgelængde, der ville være så lille, at den ikke var mulig at opfange på øjets nethinde, og det ville igen medføre, at tallerkenen blev usynlig. Dette har man også eksempler på, blandt andet under sidste krig, hvor en flådeafdeling lå ud for Okinawa. Her opfangede man på radarskærmene, hvad man antog for at være en uidentlig flyverafdeling, som fløj uhyggelig hurtigt, men da man sendte maskiner op fra to hangarskibe, var det ikke muligt at få øje på en eneste fjendtlig flyver endsige flyvende objekt. Ej heller mandskabet ved kanonerne på skibene så noget som helst, medens man på radarskærmene tydeligt kunne se, at luftflåden ændrede formation og overfløj den lille flotille, som altså ved denne lejlighed slap for videre tiltale!

Også i England har man haft observationer af lign. art, så helt ukendt er fænomenet altså ikke. Ved et

tilfælde i England blev radarmateriellet nøje undersøgt af eksperter, men det var ikke muligt at finde den mindste fejl. Det turde således være udelukket, at det skulle være de såkaldte „engle“, som af og til kan iagttages på radarskærm, og som skyldes visse atmosfæriske forhold. Da den pågældende episode oven i købet gentog sig tre dage i træk og på samme tidspunkt, er der for os kun een mulig forklaring.

Med dette apparat kan De høre, når flyvende tallerkener er i nærheden af Deres opholdssted. - Men De skal ikke blive siddende og overveje i lænestolen, om De nu skal gå ud for at se efter tallerkenrækken. Det skal ske pr. omgående, hvis De vil gøre Dem håb om at få et kig af en tallerken. Og endda kan det sommetider svipse. Det er magnetismen i tallerkenerne, der påvirker dette apparat, regner man med.

I flere tilfælde er der meget, der tyder på, at væsenerne i rumskibene er i stand til både at forstå vore sprog og at aflytte og afbryde radioforbindelse. Dette skete engang for en flyvemaskine, der var på vej til Honolulu. Besætningen så en flyvende tallerken, der fulgte dem i nogen afstand, og over radioen gav de flyvepladsen besked om, hvad de så. Da de landede, fik de at vide, at der ikke var kommet nogen radiomelding på det af besætningen angivne tidspunkt, men da radioen havde været i brug ved landingen, havde afbrydelsen kun været i det tidsrum, hvor tallerkenen havde været i nærheden af maskinen.

I andre tilfælde er det set, at tallerkener er forsvundet fra et område, når man har tilkaldt jagere til undersøgelse af fænomenerne. Når de tilkaldte jagere over radioen meddelte, at de på grund af brændstofmangel måtte vende tilbage til basen, vendte UFO'erne tilbage. Mange mennesker kvier

sig ved at tro, at de forstår vore sprog, men når vi tager i betragtning, at den amerikanske sprogforsker, professor Joshua Whatmough fra Harvard-universitetet, for kort tid siden meddelte, at han havde opfundet en elektronisk maskine, der var i stand til at oversætte et sprog til et hvilket som helst andet, er det vel ikke usandsynligt, at rumvæsenerne med deres udviklede tekniske snille skulle være i stand til noget lignende.

Da man som bekendt går ud fra, at de flyvende tallerkener drives bl.a. ved hjælp af de magnetiske kraftlinier, har man konstrueret et apparat, der yderligere beviser denne fremdriftsmulighed. I den såkaldte tallerken-detector bruger man nemlig en kompasnål, som vil give udslag, såfremt en flyvende tallerken er i nærheden, idet den da vil bringe forstyrrelse i kraftlinierne og derved få kompasnålen til at gøre et udsving. Når kompasnålen ved selv det mindste udslag slutter et elektrisk kredsløb, hvori er indføjet et ringeapparat, vil dette ringeapparat kime, når kompasnålen slår ud. Et billede af en sådan detector er vist her på siden, og som De ser, er den uhyre let at fremstille selv, og De bliver således i stand til selv at få syn for sagen. Det eneste, der til tegningen er at tilføje, er, at øskenen, hvorigennem kompasnålens spids stikker, skal have en indvendig diameter på 3/16 tomme. Selvfølgelig må intet andet end kompasnålen være af jern, og således kan den pinol, hvorpå kompasnålen hviler, eksempelvis være en til formålet tilslebet messingskrue.

I Svendborg skete det således fornylig, at et ægtepar, hos hvem en detector var opstillet, så en flyvende tallerken, da detectoren ringede. Dette er dog ikke det eneste tilfælde af observation i forbindelse med detectorens kimen, men vi må tilføje, at når detectoren kun giver et klemt fra sig, vil det i de fleste tilfælde være umuligt at se den genstand, der har været årsag til klemtet, da man nemlig må antage, at den så enten er faret meget hurtigt forbi eller også har været meget langt borte.

Ser vi de mange rapporter igennem, der i tidens løb er indløbet, vil man være i stand til at inddеле tallerkenerne i flere grupper. For det første er der de små flade, der ofte minder om en diskos. Disse tallerkener varierer i størrelse fra cirka 10 tommer til cirka 10 meter, og man mener, at de kun indeholder instrumenter til undersøgelse af alle mulige

forhold her på jorden, eller muligvis lignende instrumentindhold som i en sputnik. Den næste type er noget større, idet tallerkenerne her varierer i størrelser fra 20 t. 80 meter og med en højde på 4 t. 8 m. Disse mener man indeholder levende væsener alene af den grund, at der ofte er set køjer på dem, og fordi flere observatører har meddelt, at de har set skikkelser i dem. Den sidste kategori er vel nok den mest interessante alene af den grund, at de rumskibe, der omfattes af denne, er langt de største. De kan være fra ca. 500 m og op til flere kilometer i længden. De er altid cigar- eller torpedoformede, og man har en velbegrundet mistanke om, at de er moderskibe til tallerkenerne. Begrundelsen herfor er følgende: Det er ofte set, at når en sådan flyvende cigar viser sig, ser det ud, som om een eller flere tallerkener bliver ind- eller udladt fra den, og det er f. eks. set af en kendt dame her på Sydfyn. Nogle af disse cigarformede kæmpe-rumskibe er set fare ned i og op fra vandet og har givet mange søfolk en alvorlig forskrækkelse på grund af den mægtige flodbølge, de frembragte. Det er jo klart, at når de er i stand til at bevæge sig igennem det luftsomme rum, må deres konstruktion være af en sådan beskaffenhed, at de også kan tåle ophold under vandet. Foruden de her nævnte kategorier er der dog også set tallerkener af helt andre typer, og vi kan her nævne, at en repræsentant fra Svendborg, en købmand fra Gesten ved Kolding og en ung nordfynsk pige har set en tallerken, der mindede om en kabine-scooter, blot var den mere strømlinet og naturligvis uden hjul.

Der er flere mennesker, der hævder at have set rumskibe, men da vi ikke med sikkerhed ved, om de væsener, der findes i dem, er venligt- eller fjendtlighedsindede, selvom de i de fleste angivne tilfælde har vist sig at være venlighedsindede, vil vi ikke tilråde, at man nærmer sig en flyvende tallerken, h man er så heldig at være tilstede ved en sådant landing. Når man nemlig anerkender, at de er her, er det jo rent logisk en følge heraf, at de også vil lande for at være i stand til at kunne undersøge de forhold, der bevirker, at de er her. Derfor: Ser De en landet tallerken, så iagttag, hvad der sker, men lad være med at gå derhen og røre ved den.

Da vi er meget interesseret i at få samlet så mange rapporter som overhovedet muligt fra Fyn, beder vi Dem, såfremt De ser noget, der kan pege hen på,

at det er en flyvende tallerken og ikke en meteor eller andre „naturlige“ fænomener, om at sætte Dem i forbindelse enten med telefon Hesselager 120 eller Hesselager 364. Bor De på Sjælland eller i Jylland, bedes De ringe til henholdsvis Holte 259, lærer Kiørboe, og 4 17 08, kaptajnløjtnant H. C. Petersen, Vojens.

(Telefonnumrene på Sydfyn tilhører henholdsvis overbetjent Nørskov, Hesselager, og lærer Poul Krog, Gudme).

I løbet af et halvt årstid har vi til UFO-FYN fået indsamlet 35 rapporter, og sammenlagt for hele et er det ca. 200 rapporter om uidentificerede flyvende objekter. Desværre er der mange mennesker, som har set noget, men som ikke tør eller vil fortælle om deres oplevelser for ikke at risikere, at de folk, de fortæller om det, kun trækker på skulderen og sender dem et medlidende smil. Nu ved De nemlig, at De ikke står ene, og at vi meget gerne vil høre om Deres oplevelse.

Aabyhøj i november 1958.

Bedes optaget i »UFO-nyt«.

Selv i et spørgsmål om rumfart må det anses for god latin at stå med begge fødder fast plantet i gamle moder jords sikre overflade. Denne påstand er ikke fremsat for at blive anset for en vittig hund; — faktisk har den en yderst alvorlig baggrund. Det kan ikke have undgået SUFOIs opmærksomhed, at man i spiritistiske kredse er begyndt at vise en — ganske vist komplet misforstået — men ikke af den grund mindre påfaldende interesse for vort arbejde. — Det er med et mildt ord pinende galt! Konsekvenserne er lette at få øje på; men uoverskuelige i deres omfang. Vi må klart og utvetydigt tage afstand fra enhver indgriben fra nævnte kant. Får den anskuelse, at vi accepterer disse kredses udlægning af problemet omkring de flyvende tallerkener, tag i den brede befolkning; så kan vi med det samme afskrive enhver mulighed for støtte fra nøgterne mennesker. Og det er jo dog i højeste grad den støtte vi arbejder på! Mister vi den smule forståelse — som i sandhed, takket være almen latterliggørelse, er ringe i forvejen — så vil hele forskningen gå i stå af sig selv.

Jeg er et tolerant menneske, hvad sære afarter af trossamfund angår; og jeg har personligt lige så lidt imod spiritisme, som mod enhver anden form for sektdannelse. Intet ligger mig fjernere end at drage i felten mod en trosretning, men i dette tilfælde er det spiritismen, som generer en sag, der interesserer mig — og derigennem altså også generer mig personligt. Dette skal derfor opfattes som et forsvar — ikke som noget angreb!

Vi kan ikke forhindre spiritistiske elementer i at opfatte rumskibene på deres måde, — og bør forresten heller ikke forsøge på det. Men vi må på alle måder gøre befolkningen forståelig, at vi arbejder på et mere fornuftbetonet plan.

Men lad mig med det samme komme til min reelle baggrund for dette indlæg: — Et møde i en spiritistisk kirke, hvor aftenens eneste emne var de flyvende tallerkener! Der var i forvejen annonceret kraftigt i den lokale presse, og af let forståelige grunde overværede jeg mødet. Det tør antydes, at det var noget i retning af en oplevelse! Man havde indforskrevet en taler, som ganske vist i hovedsagen holdt sig til højtlesning af forskellige bøger om emnet, idet han flittigt favoriserede Frank Scully. Ind imellem tilføjede taleren spredte betragtninger af egen tilvirkning. Disse var langt fra kedelige, men kan med føje betegnes som meget svagt underbyggede. I sig selv er dette, at holde en tale over emnet „flyvende tallerkener“ for en spiritistisk menighed, en hovedløs gerning. Det burde ethvert fornuftigt menneske kunne indse. Men dertil kom det uheldige, at annoncerne selvsagt havde lokket en hel del uskyldige ofre gennem tælleapparaterne. Jeg vil løseligt anslå, at omkring en trediedel af de fremmødte var ikke-spiritister. Til gengæld vil jeg meget nødigt anslå, hvad disse mennesker mente om vort arbejde, da de med undrende blikke traskede hjem til aftenkaffen for at tygge på deres nyerhvervede viden om Frelserens himmelflåde, der lystigt svævede omkring i rummet, for at afvente det tidspunkt, da menneskeheden er moden til den evige fred. Denne udlægning må ikke opfattes som et blasfemisk anslag fra min side. Det er kun, i sin direkte form, hvad man fik oplyst. Og var man i tvivl, kunne man — med beredvillig hjælp af et medie — blive overbevist herom. Lad mig lige for en ordens skyld indskyde, at mediet ikke var tilstede; jeg fik oplysningen som svar på en forespørgsel. Da jeg

senere høfligt antydede, at det var tvivlsomt om Jesus virkelig var øverstbefalende over bemeldte rumflåde — Jesus spiller nemlig en lidt anden rolle i min religion — blev både jeg og taleren afbrudt af en kvinde. Jeg tror såmænd, at hun var både et godt og et rart menneske; men hun fremsatte i hvert fald en påstand, der vistnok stod helt uden konkurrence fra talerens sensationelle oplysninger, der — i det mindste for en tid — blev stillet helt i skyggen. Det viste sig nemlig, at omtalte dame kunne modgå min vantro dermed, at Jesus selv daglig vandrede ture ved hendes side, og ved disse lejligheder havde betroet hende visse ting sagen vedrørende! Nu ved jeg meget vel, at damen ikke havde begrebet et muk af det hele — og at det på en måde var synd for menigheden, at episoden opstod. Jeg har indtrykket af, at det var for stærkt, selv for den spiritistiske menighed.

Når jeg alligevel bruger eksemplet, så er det kun for at vise, hvor forfærdelig en gang biksemad disse kredse laver til os. Man *må* vel give mig ret i, at det er mere end ærgerligt. Hvis det lykkes at afholde blot et begrænset antal møder af den art — uden indgriben fra vor side — så vil enhver, der arbejder med sagen, meget snart blive anset for komplet og uheldbredelig tåbe.

Jeg ville meget nødtigt forsøge at tage en rapport fra et menneske, der har oplevet tallerken-problemet fra den synsvinkel.

Det er givet, at hemmeligheden bag de flyvende tallerkeners tilstedeværelse i luftrummet omkring vor klode indeholder en mængde problemer som vi, med vor viden, er ude af stand til at fatte. Det er hævet over enhver tvivl, at vore rumbrødre — jeg synes det er et smukt ord — er i stand til at udføre ting, der for os umiddelbart må forekomme som trolddom. Men det er en tændstik også for en buskmand. Det er kun et spørgsmål om indsigt og udvikling. — Så hvorfor gøre det mere indviklet og mystisk end strengt nødvendigt. Jeg har i tiden læst en del behjertede forsøg på at forklare tallerkenernes oprindelse og beskaffenhed, og det er påfaldende, så ivrige man er efter at sikre sig, at nøgterne menneske er tvungne til at tage afstand fra problemet. Sidst læste jeg en artikel i „Psyisk forum“, hvor forfatteren var himmelhenrykt over at have fundet stof til eftertanke i, at to forskellige skribenter med års mellemrum havde beskrevet et mystisk

folk, og kaldt det henholdsvis Deva'er og Dero'er. Ja — det er jo et ejendommeligt samtræf, — forudsat altså, at den ene ikke havde hørt om den anden ! ! !

Men altså igen et af disse fremskridtsvenlige forsøg, hvor forstandige mennesker griber sig til hovedet og siger: — „Hvad er det dog for noget rendyrket pip, disse mennesker beskæftiger sig med?“

Vel har vore rumbrødre tekniske og åndelige udvikling nået et stade, som rækker ud over det *vore* hjerner kan fatte; men de besidder ingen hemmeligheder som vi, eller vore efterkommere, ikke vil kunne lære *selv* at udføre. Det gælder såvel i teknisk som i åndelig henseende. Det burde være sund, logisk tænkning for enhver. Lad så gå, at enkelte vil blande reinkarnationsteorien ind i sagen. Det er et spørgsmål om tro eller ikke tro i forbindelse med en tanke, der — trods alt — kan påvises svage konturer af noget der ligner bevisførelse for. Men enhver anden form for forsøg på at gøre problemet mere indviklet, end det er ifølge sagens natur, bør afvises. Vi er nøgterne mennesker, der arbejder med en sag, der efter vor overbevisning vil blive af største betydning for vor fremtid! Vi er ikke overskruede fantastere! Lad os slå det fast!

Med hilsen til alle grupper

LOCKHART
SUFOI - AABYHØJ

Problemet:

De flyvende tallerkener

Af Paul Häusle, Zürich.

I de sidste 10 år har de flyvende tallerkener som et efterkrigsfænomen beskæftiget verden. Selv om aviserne ofte er tavse, er problemet ikke blot stadig aktuelt, men er tværtimod kommet ind i en afgørende fase.

I 1947 havde privatflyveren Kenneth Arnold, da han fløj forbi Mount Rainer (Washington) for første gang skildret et møde med fænomenet „flyvende skiver“ kaldet UFO's. Siden da er over 40.000 sådanne observationer officielt registreret og en voksende litteratur benyttes i alle kulturlande som grundlag for oprettede studiekredse. Selvom det brasilianske luftvåben officielt har anerkendt eksistensen af ikke-jordiske flyvende objekter (rumskibe), så synes ikke blot for USA dr. Stalters udtalelse stadig at have

gyldighed. Han udtalte: „Sandheden må på grund af højere statsinteresser ikke siges“. Af denne grund må verdens folk oplyses herom og psykologisk forberedes. Derfor har Leslie/Adamskis bog: Flyvende tallerkener er landet (De unges forlag, 1955) vel været den største anstødssten. Senere har Adamski udgivet endnu en bog: „Inside The Space Ships“ (tysk udgave: „Im Innern der Raumschiffe“ — endnu ikke oversat til dansk). I bogen skildrer han sine oplevelser med planetarmennesker i deres rumskibe. Disse oplevelser fører direkte til Ufologien, fordi det tjener til at forandre vor verdensanskuelse og derigennem give os forståelse for og forberede os i de kommende begivenheder. I dag er det fotografiske materiale så overvældende, at kun ondsindet forudindtagethed kan afvise den kendsgerning, at ikke-jordiske rumskibe (UFO's) ofte viser sig i vor atmosfære i hele formationer (indtil 144 på én gang), indsamler oplysninger om jorden og endog af og til lander, at de styres af intelligente væsener og forfølger et bestemt mål. At erkende dette mål og evt. at hjælpe til at nå dette mål eller finde egnede midler hertil — det er Ufologiens mening og betydning, d.v.s. studiekredsene, som nu er dannet i alle kulturlande. En forudsætning for en objektiv, ikke forudindtaget, saglig bedømmelse af de dermed forbundne fænomener er en viden om visse grundelementer i vor jordiske viden, som vi så — foreløbig hypotetisk — kan forsøge at udbygge med, hvad vi allerede har erfaret „fra den anden side“.

Vi må kende vort verdensbilledets historie, således som det har udviklet sig til i dag: Vor oldtids verdensanskuelse kunne kun forestille sig jorden som en skive — bogstavelig talt overdækket med et himmeltelt — hvorover solen dagligt gik, hver aften gik ned, for den næste morgen påny at vandre hen over himlen med den tildelte opgave, at oplyse og varme jordskiven. Først Columbus's opdagelse af Amerika afslørede den kendsgerning, at jorden var en kugle, som man kunne rejse om, uden at falde ud i luften, når man kom om på undersiden, hvor man „stod på hovedet“. Men der gik endnu mange år, inden tyngdeloven fik almen gyldighed. Stadig mente man, at jordkuglen var midtpunktet og den tro, at solen dagligt vandrede rundt om jorden, var så øjensynlig, at Galilei, som havde fundet ud af, at det var jorden, der vandrede omkring solen, måtte afsværge denne kendsgerning.

Men sandheden banede sig dog vej. *Jorden blev solens satellit.* Hvilken forandring!

Indtil i dag har mennesket bildt sig ind, at *kun* denne lille jord — dette støvgran i verdensaltet — var beboet af levende væsener, mennesket, som endda var „Kronen på skaberens værk“. Forlængst har vore astronomer bevist, at der eksisterer utallige og meget større sole end solen i vort eget solsystem, men at disse sole skulle tjene liv på en anden klode, var højst en „spekulation i mystik“. Og nu kommer den moderne Columbus. Netop, hvor mennesket har indrettet sig på at tage månen i besiddelse, netop, hvor man allerede kan „købe jord på månen“ og netop hvor indtegningslister til den første tur til månen lægges frem i New York, kommer som et lyn fra klar himmel de flyvende skiver, ikke som robotter, ikke som hemmelige våben fra en jordisk magt, men som budskaber fra andre planeter, bemandet med levende væsner af kød og blod — i hvert fald skabt efter Guds billede — altså med menneskeansigter, „kortlægger“ jorden, lander på visse steder, skaber undertiden kontakt med jordmennesker, slutter venskab med enkelte, gør sig først forståelige med tegn, dernæst på vore sprog, som de lærer sig eller gennem tankeoverføring (telepati). Det er mere end Galilei og Columbus tilsammen, det er mere end et sundt tænkende menneske på én gang kan fatte. Hvis en neger for første gang hører radio eller ser fjernsyn, så forstår vi hans reaktion, men når et „dannet moderne menneske“ fortæller, at han med sine egne øjne har set et ikke-jordisk fly, at et fotografiapparat ikke lyver, at han har talt med sådanne ikke-jordiske mennesker, gjort sig forståelig overfor dem, at han har fløjet med dem i deres vidunderskibe, ja, så synker man øjeblikkelig ned under en negers åndelige niveau og er moden for enhver anstalt, hvor de andre „tosede“ bor.

Og dog må vi gå denne vej. Det synes i øjeblikket at være den eneste farbare vej ud af den blindgade, som verden befinder sig i.

Professor Hans Fischer, rektor ved Zürich universitet, holdt en tale den 24. april 1957 (NZZ fra 4.-5. maj 1957), hvor han bl. a. sagde: „Vi lever i fortiden, hvis forgængelighed er os bekendt. Vi lever i stadig angst, fordi vi hverken kan stile mod fremtidige store mål eller føle os sikre i en fundamental, men villedt tro. Vi står foran kaos, foran

tomheden. De menneskelige sjæle stivner i strålevarmen fra atombomben — *vi er dømt*. Er sådanne spådomme ikke egnede til at gøre os modtagelige for nye muligheder.

Det synes som om mange, der er kommet ind i UFO's indflydelsesafære, af angst for atomdød/atomkrig prøver på at løbe bort og med en ny og åbenbar vellyst skuer ind i en ny verden. Er det end drømme, så vil de dog foreholde enhver, det mørke endeligt, der venter os.

Ganske vist forstyrre disse ikke-jordiske besøg på jorden først og fremmest visse meninger eller forestillinger om „Herrens genkomst“.

Den moderne Parsifal (keltisk sagnhelt) er også blevet motoriseret efter alle kunstens regler — lydløs, giftfri og ufarlig. Når vi så erfarer, at dette kun er forløberen, dette, hvad der endnu forestår os, ja, så viger skyggerne igen. At forstå alt, hvad 10 års UFO har bragt vor jord, er allerede nu egnet til at bringe liv i vor faldefærdige verdensanskuelse, som er på vej til at føre os til en atomdøds bitre ende.

Så bliver Ufologiens højdepunkt konstatering af, at mange „går ligeud“ og styrer mod den selvvalgte bitre ende, mens andre begavede og vise ryster skolens lærdom af sig, ringeagter dogmer og læresætninger, uden at se sig tilbage — og dog ser en ny verden for sig. Hvad hidtil kun kunne opleves interkontinentalt — se nye mennesker og nye lande — det kan nu opleves interplanetarisk: Liv på andre stjerner med skabninger som DU, kontakt og venskab ikke mere blot oversøisk, men nu universelt med planetarier på Venus og Jupiter, på Merkur og Mars. En port er blevet lukket op — netop som man ville smække den i. Skal vi ikke med magt lede „de blinde“ ud i det fri?

INSIDE THE SPACE-SHIP

af G. Adamski

(Oversat fra UFO-Nachrichten)

Fortsat

Da jeg sad og tænkte over alle disse ting, sagde saturnianeren mildt: „Du er ikke den eneste eller første mand på denne planet, som vi har talt med. Der er mange andre, — som lever i forskellige egne af jorden, — vi kommer til. Nogle som har vovet at tale om deres oplevelser til andre, er blevet for-

fulgt derfor. Nogle endda til det I kalder døden. Derfor har mange ikke fortalt noget, men forblevet tavse. Dog, når bogen du arbejder på, bliver offentliggjort, — oplevelsen med vor bror, fra planeten I kalder Venus, — vil mange blive opmuntret til at skrive til dig, om deres oplevelser og kontakt“. Efter at „Flying Saucers have Landed“ var blevet udgivet, blev den forudsigelse bekræftet over al måder.

Jeg følte ikke blot en nær fortrolighed med disse nye venner, men havde en overvældende følelse af, at vi ikke var fremmede for hinanden. Jeg havde også en dyb tro på, at disse mænd kunne besvare alle spørgsmål, som plagede vor jord.

Endog at udføre bedrifter umulige for jordmennesker, hvis de skønnede det var nødvendigt og i overensstemmelse med opgaven de var kommet for at udføre.

Vi kørte ad de lige hovedveje i lang tid, muligvis i cirka halvanden time. Jeg anede stadig ikke i hvilken retning vi kørte, dog jeg havde en fornemmelse af, at vi nærmede os ørkenområdet. Det var for mørkt til at skelne enkeltheder i omgivelserne. Jeg fortsatte med at spekulere over alt det de havde fortalt mig, og, som jeg har sagt før, det var kun lidt vi talte sammen.

Jeg blev revet ud af mine selvbetrægtninger, da vi pludselig drejede fra den lige hovedvej, ind på en ujævn smal bakket vej. Martianeren sagde: „Vi har en overraskelse til dig“.

På denne vej, som vi fulgte et kvarters tid, mødte vi ingen andre biler. Da, med stigende ophidselse, så jeg på afstand et blødt hvidt glødende lys, fra en genstand på jorden. Vi standsede cirka 50 fod fra den. Jeg vil anslå den til at være cirka femten eller tyve fod i højden, og den havde en slående lighed med den tallerken, jeg så ved mit første møde, tre måneder tidligere.

Da bilen stoppede, så jeg en mand stå ved glødende fartøj. Efter vi var steget ud af bilen, råbte mine ledsagere en hilsen. Det så ud til, at manden ved fartøjet var ved at arbejde med et eller andet, eller reparere noget vedrørende fartøjet. Vi tre gik hen imod ham, — og til min store glæde og overraskelse, så jeg, at det var manden fra mit første møde, tre måneder tidligere, — manden fra Venus.

Han var klædt i det samme skidragt-lignende flyvertøj, som han havde båret ved det første møde.

Dette sæt var blot lysebrunt og havde orange striber foroven og om håndleddene.

Hans strålende smil, gjorde det klart for mig, at han delte min glæde over dette gensyn. Efter at hilser var udvekslet, sagde han: „Da vi landede skete der et mindre uheld med skibet, som jeg nu har udbedret, medens jeg har ventet på jeres ankomst.“

Jeg betragtede ham nysgerrigt, medens han tømte indholdet fra en lille beholder ud i sandet. „Jeg var netop færdig med installationen, da I kørte op.“

Det slog mig pludseligt, at han talte engelsk, med en anelse accent, hvorimod han ved vor første møde, næsten var ude af stand til at gøre sig forståelig på sproget overhovedet. Jeg håbede, han ville give en forklaring på dette, men da han ikke kom med nogen nærmere forklaring, ville jeg ikke spørge ham.

I stedet bøjede jeg mig ned, og rørte ved det han havde hældt ud af beholderen, det viste sig at være en smule smeltet metal. Endnu varmt. Det var dog ikke for varmt til at røre ved, — så jeg pakkede det omhyggeligt ind i mit lommeterklæde, og anbragte det sikkert i min inderlomme. Jeg gemmer stadig denne smule metal.

Skønt mine venner lo af mig, medens jeg gjorde alt dette, var der ikke spor latterliggørelse i deres lystighed. Venusianeren spurgte, endskønt han på forhånd måtte have kendt svaret: „Hvorfor vil du gemme dette?“

Jeg forklarede, at jeg håbede at kunne bevise rigtigheden af deres besøg, ved at fremvise dette metal. Hvordan folk altid forlangte, hvad de kaldte, konkret bevis, som sikkerhed for, at det hele ikke var noget, jeg selv havde lavet, da jeg fortalte om mit første møde med ham.

Stadig smilende svarede han: „Ja, og I er en race souvenirjægere, — er I ikke! Imidlertid vil du finde, at denne sammensmeltning indeholder de samme metaller, som findes her på jorden, fordi det metal, der findes på de forskellige planeter, i hovedsagen er det samme.“

Her, tror jeg, er der en god lejlighed til at sige til mine læsere, at ingen navne, som vi kender dem — blev givet mig på nogen af de mennesker, jeg mødte fra de andre planeter. Forklaringen og grunden på dette blev givet mig, men kan ikke fuldstændig gengives her. For fuldstændighedens skyld

anfører jeg, at der ikke er noget mystisk forbundet dermed, men det er en fuldstændig anden opfattelse af navne, som vi bruger.

Selv om denne situation ikke skabte nogen vanskelighed eller kejtethed under mødet med disse mine nye venner, — erkender jeg, at det måske kan volde læseren nogen besvær, især i sidste del af denne bog, efterhånden som antallet af kontakter stiger. Derfor, eftersom vi i denne verden er afhængig af hinandens navne, skal jeg give dem.

Imidlertid, ønsker jeg at slå fast, at navnene jeg præsenterer dem under IKKE er deres korrekte navne, jeg ønsker yderligere at sige, jeg har mine egne gode grunde til at vælge dem, som jeg gør, og at det ikke er uden mening i relation til dem, som vil bære dem, gennem disse sider.

The Martian vil jeg kalde FIRKON. The Saturnian er RAMU. Mit navn til Venusianeren skal være ORTHON.

Kort efter at vi var ankommet, vendte Orthon sig om, entrede skibet og gjorde tegn til mig, at jeg skulle følge ham. Firkon og Ramu fulgte umiddelbart efter. Som jeg før har fortalt hvilede fartøjet på jorden og kun et lille trin op var nødvendigt for at komme ind.

Allerede før vi kom til det ventende fartøj, må jeg have forestillet mig noget i denne retning, nu da jeg virkelig var ombord, kan jeg slet ikke beskrive min glæde. Da jeg kastede det første hurtige blik rundt, spekulerede jeg på, om deres hensigt kun var at vise mig, hvorledes et af deres fartøjer så ud indvendigt, eller — som jeg håbede inderligt — måske virkelig ville tage mig med på en rejse gennem rummet . . . ?

Vi gik direkte ind i den eneste kabine, gennem en dør, høj nok til, at den høje Saturnianer Ramu, kunne komme ind uden at bøje sig. Da han, som den sidste, trådte ind i kabinen, og hans fod berørte kabinens gulv, gled døren lydløst i. Jeg blev opmærksom på en meget svag summen, som tilsyneladende kom fra en svær spole, som viste sig at være indbygget i loftet, i toppen af den cirkelrunde væg. I samme øjeblik denne summen startede, begyndte spolen at gløde lysende rød, men udstrålede ingen hede. Jeg erindrede, at jeg havde bemærket netop sådan en lysende spole på fartøjet, under min første kontakt. Men ved denne lejlighed havde den lyst med forskellige kulører. Rødt, blåt og grønt — meget lig en prisme i sollyset.

Jeg vidste næppe, hvor jeg skulle se hen først. Jeg beundrede påny den utrolige måde, de var istand til at sætte ting sammen på, så sammenføjerne var usynlige. Ligesom jeg var ude af stand til at finde noget mærke af en indgangsdør, på fartøjet ved mit første møde, — var det umuligt at se, hvor døren, der var gledet i bag os, havde været. Kun den solide væg hele vejen rundt.

Alle ting skete tilsyneladende samtidigt med at døren blev lukket, den bløde summen, som en bisværn, spolen som glødede deroppe og lyset som steg i styrke inden i fartøjet.

Alt som skete, var så interessant, at jeg måtte tage et fast tag i mig selv, for ikke at koncentrere mig om een enkelt ting. Jeg ønskede at forklare dette skib, med viden til at kunne give en klar fremstilling og forklaring på alt hvad jeg så.

Jeg anslog kabinens diameter til at være tilnærmelsesvis 18 fod. En pille, omkring to fod tyk, gik fra gulvets midte til øverst i kuplen. Senere blev jeg fortalt, at dette var skibets magnetiske pol, ved hjælp af denne kunne de udtrække naturens kræfter, til skibets fremdrift, men de forklarede ikke hvorledes dette kunne lade sig gøre.

„Pillens top“, begyndte Firkon forklaringen, „er normalt positiv, medens det nederste, som du bemærker går ned gennem gulvet, er negativ. Men om nødvendigt, kan disse poler vendes, blot ved at trykke på en knap.“

Jeg bemærkede, at godt seks fod af den midterste gulvplads, var optaget af en klar rund linse, gennem hvilken den magnetiske pol var anbragt. På modsatte side af denne vældige linse, tæt til kanten, var to små, men komfortable, bænke anbragt, følgende omkredsen. Jeg blev opfordret til at sætte mig på den ene af disse, Firkon satte sig ved siden af mig, for at forklare, hvad der foregik. Ramu tog plads på den modsatte anbragte bæk, medens Orthon gik til kontrol-panelet. Dette var anbragt på væggen mellem de to bænke, i modsat side af døren, (som nu var usynlig), og igennem hvilken vi havde entret skibet.

Da vi havde taget plads, gled en lille bøjet sikkerhedskæde, eller bom, rundt om vore midjer. Denne bom var lavet af, (eller blot dækket med), en slags blødt gummiagtigt materiale. Tilsyneladende en simpel sikkerhedsforanstaltning, for ikke at miste balancen eller falde forover.

Firkon forklarede, sommetider sker det ikke altid så blødt, når et skib slipper forbindelsen med jorden. Selvom dette ikke sker så ofte, så tager vi altid forholdsregler der imod. Han smilede og tilføjede: „Det samme princip, for sikkerhedsbælter i jeres egne flyvemaskiner“.

Det var stadig svært at fatte, at noget så vidunderligt var gået i opfyldelse for mig. Siden mit første møde med venusianeren, havde jeg haft en ubeskrivelig følelse af tomhed. Da jeg stod tilbage, efter han havde forladt mig, var jeg i en forfærdelig vildrede, og jeg længtes efter at kunne gå med ham. Jeg havde drømt og længtes efter, at et sådant privilegium måtte blive mig til del. Nu da det virkelig så ud til, at vi var ved at forberede en rejse i rummet, kunne jeg næppe rumme så megen glæde. Igen og igen mindede jeg mig selv om, at jeg måtte fæste i hukkommelsen, alt hvad jeg ville få at se og lære, så jeg kunne give mine oplevelser videre og dele dem med andre.

„Skibet“, fortsatte Firkon, „er bygget til to mands besætning, eller højest tre. I en kritisk situation, kan skibet dog transportere mange flere sikkert gennem rummet. — Selv om dette ikke ofte er nødvendigt!“

Han forklarede ikke nærmere hvori denne „kritiske situation“ kunne bestå. Måske mente han, undsætning til et andet rumskib, hvis dette skulle komme i vanskeligheder.

Så imponeret var jeg, af disse førstehåndsindtryk af deres forbløffende videnskabelige resultater, og deres videnskabelige kunnen, at det vil være svært at danne sig et billede af nogen forklaring eller beskrivelse derpå.

Jeg mindede mig selv på, at på trods af alt, var de også *MENNESKER*, og ligemeget hvorlangt de end var foran os, måtte de stadig være underkastet fejltagelser og omskiftelser.

Jeg vendte min opmærksomhed mod kurverne i kortene som dækkede væggene omkring tre fod på begge sider af døren, (som jeg ikke kunne se nu), og som gik fra gulv til loft. Det var fortryllende, og aldeles forskelligt fra noget jeg nogensinde tidligere havde set. Jeg prøvede at gætte mig til deres formål.

Der var ingen instrumenter med visere og tal, som vi er vant til, derimod „kontrollamper“ som glimtede med forskellige farver og styrke. På et bestemt kort bevægede kulørte linier sig hen over overfladen.

Fortsættes.